

Milano, 16. října 2013

Drazí přátelé,

v pátek 11. října se mi dostalo té milosti, že jsem byl přijat na soukromé audienci papežem Františkem. Osobně jsem zažil to, co již několik měsíců vidíme, když se objeví na veřejnosti: důvěrnou blízkost při navazování vztahů s jednotlivým člověkem, i když se nachází uprostřed obrovského davu.

Mohl jsem mu tak vyprávět o cestě, kterou jsme v těchto letech urazili, od doby, kdy zemřel don Giussani. Zdůraznil jsem, že veškeré naše pokusy byly uskutečněny ve službě personalizaci víry, jako jediné podmínce pro to, abychom mohli v každodenní realitě žít novost života, která nás uchvátila.

V reakci na tato slova papež okamžitě přešel k tomu, co je jeho základní starostí: aby totiž ke každému člověku, ať se nachází v jakékoliv situaci, mohla dospět křesťanská zvěst, milosrdenství a něžnost Kristova. Zdůraznil proto potřebu svědectví, potřebu jít ostatním vstříc oproti pokušení uzavírat se v defenzivních postojích neschopni odpovídat na naléhavost sdělování víry, přičemž poznamenal, že pouhé restaurování minulých forem nemůže křesťanství učinit aktuálním pro dnešního člověka.

Když jsem tento týden četl diskusi na plenární schůzi Papežské rady pro šíření nové evangelizace, zasáhly mne některé papežovy obavy, které v dialogu zazněly a o které bych se chtěl s vámi podělit.

1) Především papež František všechny upozorňuje na skutečnost, že «nová evangelizace» znamená «znovu probouzet v srdcích a myslích našich současníků život víry. Víra je dar Boží, ale je důležité, abychom my křesťané ukazovali, jak žít víru konkrétním způsobem, skrze lásku, svornost, radost, utrpení, protože to probouzí otázky, jako na počátku cesty církve: proč žijí takto? Co je pohání? Tyto otázky vedou k jádru evangelizace, který je svědectví víry a lásky. To, co zejména v této době potřebujeme, jsou věrohodní svědkové, kteří by životem i slovem zviditelňovali evangelium, znovu probouzeli touhu po Ježíši Kristu, po Boží kráse... Potřebujeme křesťany, kteří by dnešním lidem zviditelňovali Boží milosrdenství, Jeho něžnou lásku ke každému stvoření».

2) Pak přešel k druhému aspektu: «Setkání, vycházet druhým vstříc. Nová evangelizace je obnovený pohyb směrem k tomu, kdo ztratil víru a hluboký smysl života. Tato dynamika je součástí velké misie Krista, která přináší do světa víru a lidstvu Otcovu lásku. Boží Syn "vystoupil" ze své božské přirozenosti a vyšel nám vstříc. Církev je součástí tohoto pohybu, každý křesťan je povolán, aby vycházel vstříc ostatním a vedl dialog s těmi, kdo nemyslí stejně jako my, kdo mají jinou víru nebo nemají žádnou. Setkávat se se všemi, protože všichni

máme společné to, že jsme byli stvořeni k obrazu Božímu a k Jeho podobě. Můžeme jít vstříc všem, beze strachu a bez toho, že bychom opustili svou přináležitost».

3) Nakonec vyzval k uznání toho, že «toto všechno není v církvi ponecháno náhodě, improvizaci. Vyžaduje to společnou angažovanost v pastoračním projektu, který odkazuje k podstatnému a je soustředěn na podstatné, to je na Ježíše Krista. Není k ničemu rozptylovat se mnoha věcmi druhotnými či povrchními, je třeba se soustředit na základní realitu, kterou je setkání s Kristem, s jeho milosrdenstvím, s jeho láskou, a láska k bratřím taková, jakou nás miloval On» a která «nás vede i novými cestami, s odvahou, aniž bychom zatuhli! Mohli bychom se ptát: jaká je pastorece v našich diecézích a farnostech? Zviditelňuje to podstatné, tedy Ježíše Krista?».

Prosím vás, abyste přijali otázku papeže Františka, jakoby se obracela k nám, zvláště k nám, kteří jsme se zrodili pouze pro toto, jak o tom svědčí život dona Giussaniho: každý z nás, každá komunita našeho hnutí «zviditelňuje podstatné, tedy Ježíše Krista?».

Papež František se mi svěřil, že poznal hnutí v Buenos Aires na začátku devadesátých letech a tento objev byl pro něho jako «svěží vítr». A vedl ho k časté četbě textů dona Giussaniho, protože u něho nacházel to, co sloužilo jeho křesťanskému životu. Představte si to dojetí, když jsem slyšel tato slova od současného Římského biskupa!

Papež nás povzbuzuje k tomu, abychom žili osobně, ve společenství mezi námi, podstatu našeho charismatu, protože hnutí jako je naše je povoláno k tomu, aby odpovídalo na naléhavé otázky této chvíle v životě církve i světa. Z důvěrné blízkosti papeže Františka se rodí nová odpovědnost moje i nás všech, přátelé, před Bohem a před církví.

Poté, co jsem mu sdělil nějaké údaje o naší realitě, například o přítomnosti na univerzitách, ve školách a v různých oblastech práce a života, o mnoha pokusech jak odpovídat gesty lásky na potřeby, s nimiž se setkáváme, o milosti povolání jak ke kněžství, tak k různým formám zasvěceného života, jsme se rozloučili, ale ještě předtím mne požádal, abych se za něj modlil.

Samozřejmě tato žádost se týkala mne i celého hnutí. Proto vás prosím, abyste ji vzali vážně, v každodenní oběti a modlitbě za papeže Františka, aby mu Bůh nadále dával milost potřebnou k vedení Své církve.

A pro každého z nás si vyprošujme u Pána prostotu, s níž budeme stále následovat Jeho hlas, který k nám dospěl v jedinečném podání našeho drahého dona Giussaniho a který nás nadále intenzivně volá prostřednictvím papeže Františka.

S láskyplným objetím každého z vás

don Julián Carrón

